

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Măgioran
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Culoare
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -6889

Trădarea este un obicei, dincolo de Prut

Col. r. Dr. Ioan PETRESCU¹

Jipa Rotaru și Anatol Munteanu sunt protagoniștii unui dialog de zile mari, axat pe drama separării Transnistriei, de Republica Moldova. Într-un moment în care liderii Transnistriei și ai Găgăuziei își fac unele speranțe - generate de gâlceava celor trei fondatori ai Alianței pentru Integrare Europeană, de la Chișinău - privind renunțarea la mersul Republicii Moldova, Al Doilea Stat Românesc, spre U.E., la București apare un interviu electrizant, care demonstrează că trădarea este un obicei postdecembrist bine exersat și dincolo de Prut. Și după reunificare, România se va menține stat național unit... Meritul intrării în circuitul public a dialogului necesar, dar fără precedent, dintre doi ofițeri în rezervă, îi revine directorului Ion Măldărescu, cel care a inserat, în revista sa online Art-Emis, o mărturie sintetică, aparte, despre războiul dus în Transnistria. Protagonii acestui duel, vorba vine, cerebral dar și emoționant sunt un comandor și un colonel. Care au activat în structuri militare comparabile, dar distincte. Primul - comandorul (r.) prof. univ. dr. Jipa Rotaru, în armata existentă în dreapta Prutului, celălalt - colonelul (r.) dr. Anatol Munteanu, în stânga Milcovului de azi.

Întrebările au fost formulate de istoricul Jipa Rotaru. O voce ascultată, cu admirație, de promoții succesive de cursanți ai Academiei Militare. Un temerar, în perioada ante-decembristă, din moment ce aducea, din arhive, mărturii inexistente în manualele vremii, redând conaționalilor, în uniforme militare, adevăruri cenzurate, despre evoluția României în cel de-Al Doilea Război Mondial.

Răspunsurile au fost oferite, cu îndârjire și patimă, de un combatant în războiul atipic din Transnistria - compatriotul Anatol Munteanu. Atipic, pentru că aceia care luptau pentru integritatea teritorială a Republicii Moldova, habar nu aveau că sunt trădați. Chiar de unii dintre cei care, prin natura posturilor ocupate, la Chișinău, trebuiau să fie de partea apărătorilor hotarelor republicii inventată de sovietici. Brusc - pe moment, oficial și doar aparent - desprinsă de comanda Kremlinului.

Interviul este dens. Asta pentru că, din durerea izvorâtă din nedreptățile la care a fost martor, colonelul în rezervă Anatol Munteanu, autorul tomului, de peste 800 de pagini, sugestiv intitulat *Epopoea Libertății/Războiul de la Nistru (1990-1992)* nu ezită să folosească și un simplu interviu, pentru a da onorul cuvenit camarazilor săi. Mulți plecați dintre cei vii. Ceilalți marcați și azi de sângeroasa confruntare. Ce aduce nou dialogul dintre istoricul din dreapta și cel din stânga Prutului? Un mod sintetic de a pune punctul pe "i". Iată o mărturie cutremurătoare a conaționalului Munteanu: Ca exemplu poate fi adus, atacul fulgerător, dar și eroic al colonelului A. Gamuraru, care cu batalionul din subordine, a intrat prin lupte în Tighina și a eliberat Secția de Poliție asediată de inamic, precum și orașul, împânzit

¹ Articol apărut și în: adev.ro/pbihjq

de separatiști – o faptă de curaj, care a adus victorie asupra inamicului. Un alt exemplu de eroism și sacrificiu au fost luptele de apărare, la cinematograful „Drujba”, „Drumul vieții” sau în centrul orașului Tighina, unde armata rusă nu a putut trece nici cu tancurile peste pozițiile luptătorilor moldoveni. Jertfa apărării noastre a fost mare: circa 50 de combatanți morți și 180 de răniți. Ne-am fi dorit cu toții, ca prin această jertfă enormă, să oprim inamicul la podul Tighina, la cetate, să realizăm ordinul: „tancurile să nu treacă în Tighina”, însă, chiar cu prețul acestui suprem sacrificiu, inamicul a înfrânt apărarea batalioanelor noastre, a luat jumătate de oraș, iar de aici, noi, am pierdut războiul, am pierdut Transnistria, am pierdut glia, pentru care ne-am jertfit sângele și viața. Noi nu am reușit, pentru că am avut trădători, care au scos o parte a armatei din oraș. Cu un curaj care a dispărut la unii europeni de peste Prut, combatantul Anatol Munteanu nu se sfiește să arate adevărul: Războiul de pe Nistru n-a fost doar un conflict intern, între o parte a Republicii Moldova și altă parte a ei, cum se afirmă fals, ci în primul rând un război între Federația Rusă și Republica Moldova. A fost plămădit la Kremlin, de unele cercuri politice de la Moscova, la nici un an de la proclamarea Independenței Moldovei, și susținut de acestea din punct de vedere politic, militar și material. Scopul lui precis a fost împiedicarea unirii Republicii Moldova cu România.

O înscenare făcută la Dubăsari, și mai apoi la Tighina, a furnizat unităților Armatei a 14-a ruse, pretextul de a ieși din cazărmi, de a ocupa poziții de luptă și de a se implica direct în război. Anatol Munteanu are o identitate clară – așa cum l-a descris poetul Grigore Vieru – a fost în linia întâi a frontului. A comandat un detașament de voluntari moldoveni, din satele raionului Ialoveni, în campania împotriva Găgăuziei separatiste. Împreună cu ei și voluntarii din Bubueci a deblocat podul de peste Nistru, de la Vadul lui Vodă. Cu militarii Batalionului Tiras-Tighina a eliminat posturile separatiste din localitățile Mălăiești, Butor, Tașlic, Grigoriopol, până la Dubăsari. Însă, Jipa Rotaru nu a evitat întrebarea menită a clarifica un detaliu din cariera colonelului Munteanu, în sensul dacă a fost ofițer în serviciile speciale. Așa aflăm că interviewatul îndeplinea la Chișinău două funcții, una la nivelul executivului, alta la Direcția de Contraintformații. Ceea ce explică modul în care a cules și analizat date despre batalioanele separatiste și cele de cazaci, inclusiv dotarea acestora, cu armament și tehnică de luptă, dar și traseele pe care efectuau misiuni de patrulare, pe teritoriul Transnistriei. Urmează pasaje întregi în care Anatol Munteanu demască faptul că președintele Republicii, Mircea Snegur, clasa politică și Comisiile de conciliere, din care făceau parte foștii secretari de partid ai CC comunist: deputatul Petru Lucinschi, prim-vice ministrul Andrei Sangheli, simpatizați de partea rusofilă, nu au dorit să propună soluții eficiente, prin care să ajungă la o victorie asupra separatiștilor transnistreni...cu multă întârziere s-a dispus organizarea Armatei Naționale a Republicii Moldova. Ceea ce urmează este uluitor!

În lunile martie - aprilie 1992, Mircea Snegur, ministrul de Interne Constantin Antoci, ministrul apărării Ion Coștaș, șeful Statului Major al Forțelor Armate Pavel Creangă, au avut o atitudine negativistă, în ceea ce privește dotarea cu tehnică de luptă și armament a polițiștilor și voluntarilor aflați pe pozițiile de luptă. La un pistol - automat erau doi-trei ostași! Scandalos. După protestele luptătorilor de pe front, liderii de la Chișinău au dispus – tardiv - scoaterea, din depozitele militare, a tehnicii de luptă, armamentului și muniției necesare. A urmat trecerea la tactica apărării în tranșee, care i-a demoralizat pe combatanți, deoarece anihila ofensiva aducătoare a victoriei sperate. Și pentru ca trădarea să fie completă aflăm de la colonelul Munteanu că: Președintele Snegur s-a înconjurat de oameni și specialiști, aparent importanți, precum generalii Pavel Creangă, Dabija-Karazov, ginerele unui general din armata sovietică, generalul V. Molojen, colonelul A.Cociug, din aripa comunistă, V. Berlinschi - omul Moscovei sau poate al Mosadului, colonelul Nicolae Chirtoacă, din KGB și alte „somități importante”. Aceștia ocupau funcții de comandă și erau foști ofițeri sovietici. Ei nu ezitau să colaboreze cu ofițerii Armatei a 14-a ruse și cu serviciile KGB ale separatiștilor.

În opinia interviewatului, pierderea aliniamntului Varnița-Tighina, a pozițiilor ocupate de polițiști și voluntari, a însemnat începutul sfârșitului... războiului. Pentru un militar de carieră este dureros să recunoască: Eșecul forțelor armate moldovenești nu a fost cauzat doar de insuficienta dotare cu armament și muniții, sau de pregătirea precară a combatanților recrutați. Principala cauză a pierderii războiului o constituie trădarea și incompetența cadrelor militare, din eșalonul superior al ministerelor de forță. Numai așa se explică faptul că inamicul cunoștea, în detaliu, dislocarea unităților și

subunităților militare, pozițiile pe linia frontului, dotarea cu tehnică de luptă, cu armament și muniție, ba chiar permisiile, concediile de odihnă, ale comandanților și ostașilor. Morții cu morții... Iar trădătorii au fost răsplătiți cu funcții mari, grade nemeritate, medalii de doi bani. Ba unii s-au ales și cu alte privilegii, precum apartamente, terenuri etc. Durerea cea mare a ofițerului român Anatol Munteanu? Adevărații patrioți și luptători au căzut pe câmpurile de luptă. Mulți s-au întors acasă răniți, invalizi pe viață, dar, luptători adevărați fiind, inima lor continuă să bată în ritmul iubirii de țară, speranța lor în unirea cu Patria-Mamă nu s-a stins. Mai există români dispuși să lupte din dragoste de țară! Ieri - cu arma. Azi - cu condeiul. Conaționali ce nu capitulează - în fața inamicilor României redivivus, în granițele sale istorice.

3

Col. Dr. Anatol Munteanu - Cavaler de Clio

Anatol Munteanu, militar de carieră în cadrul M.I. din U.R.S.S., Republica Moldova și România, colonel dr. inginer, a publicat circa 100 de lucrări științifice, de publicistică și artă fotografică. În perioada 1988-1995 a participat la evenimentele de luptă și renaștere națională a românilor moldoveni. În perioada războiului moldo-rus a îndeplinit misiuni speciale în colaborare cu alte servicii a forțelor armate, pentru care a fost decorat de președinție și parlament pentru bărbăție, curaj și sacrificiu. Împreună cu combatanții și intelectualitatea basarabeană a participat la

multiple acțiuni de integrare a Republicii Moldova cu România și țările Uniunii Europene.

Războiul de pe Nistru, care continuă să fărâmițeze teritoriile românilor răsăriteni nu este un eveniment izolat. Ca participant, privind în urmă, la această profundă experiență a vieții mele, îmi dau seama că am fost și sunt martor la o importantă acțiune, care ilustrează un nou episod dintr-o pornire multiseculară a vecinului din Răsărit al României. Imperiul Rus, Uniunea Sovietică, Federația Rusă sunt doar niște ipostaze diferite ale aceleiași tendințe acaparatoare și expansionate, formulate încă în "testamentul" lui Petru cel Mare. Din nefericire Rusia nu se poate consola nici astăzi cu ideea că marșul ei către Peninsula Balcanică a fost oprit. Marșul ei pe pământ românesc a început în 1739 când a atins Bugul. În 1792 Rusia a ajuns pe Nistru. În 1812 a înghițit Basarabia, ajungând astfel la Prut. În 1940 și-a însușit și Bucovina de Nord. Apoi, în timpul existenței "lagărului socialist" a dominat însăși România. Căderea URSS părea că a oprit acest proces. Dar nu a fost să fie așa. Din trupul Republicii Moldova forțele secesioniste susținute de Rusia au creat un un cap de pod, denumit "Republica Moldovenească Nistreană", un focar de agresivitate și război nu numai împotriva românilor, dar și un focar de instabilitate al Europei.

În concluzie, războiul nu s-a terminat. El este doar întrerupt. Până când sub presiunea lumii civilizate, stăpânii de la Moscova nu vor hotărî schimbarea politicii externe expansioniste a Rusiei, noi, românii, trebuie să rămânem cu toții soldați, gata pentru a respinge orice posibilă nouă agresiune față de pământurile noastre, constituite, din vremuri imemorabile, într-un greu încercat scut al Europei civilizate.

Colonel dr. inginer Anatol Munteanu, militar de carieră în cadrul M.I. din U.R.S.S., Republica Moldova și România, a publicat peste 100 de articole tematice, științifice, de istorie și publicistică în presa locală și reviste. Cele mai importante cărți: „Conflictul transnistrean” (1995), „Românii de la EST. Războiul de la Nistru” (2004), „Sacrificiu și trădare” (2006), „Epopoea libertății” (2012).

În perioada războiului moldo-rus 1991-1992, autorul împreună cu voluntarii, polițiștii și militarii moldoveni a participat la apărarea independenței și suveranității R.Moldova.

S-au împlinit 20 de ani de la încetarea războiului de pe Nistru, care continuă să fărâmițeze teritoriile românilor răsăriteni și nu este un eveniment izolat. Ca participant, privind în urmă la această profundă experiență a vieții mele, îmi dau seama că am fost și sunt martor la o importantă acțiune, care ilustrează un nou episod dintr-o pornire multiseculară a vecinului din răsărit a României.

Imperiul Rus, Uniunea Sovietică, Federația Rusă sunt doar niște ipostaze diferite ale aceleiași tendințe acaparatoare și expansioniste. Marșul Rusiei pe pământul românesc a început în anul 1739, când a atins Bugul. În 1792 Rusia a ajuns pe Nistru. În 1812 a ocupat Basarabia, ajungând astfel la Prut. În 1940 și-a însușit și Bucovina de Nord. Apoi, în timpul existenței „lagărului socialist” a dominat însăși România. Din trupul Republicii Moldova, forțele secesioniste, susținute de Rusia, au creat un cap de pod, denumit „Republica Moldovenească Nistreană”, dar și un focar de instabilitate al Europei

„Epopoea libertății” oferă cititorului o detaliată prezentare a sângerosului conflict transnistrean, provocat de forțele proimperiale ruse, care au dezechilibrat procesul de Unire și integrare a Moldovei cu România și Uniunea Europeană.

Noi, românii, trebuie să rămânem cu toții soldați, gata pentru a respinge orice posibilă nouă agresiune față de pământurile noastre, stăpânite din vremi imemorale.

Autorul